

- κάμοι μὲν ἦλθες δεῖν' ἀπειλήσων ἔπη,
νεκροὺς δὲ ταρβεῖτ' εἰ κρυφήσονται χθονί;
τί μὴ γένηται; μὴ κατασκάψωσι γῆν
ταφέντες ὑμῶν; ἢ τέκν' ἐν μυχοῖς χθονὸς
φύσωσι, ἐξ ὧν εἰσί τις τιμωρία; 545
σκαῖόν γε τὰνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε,
φόβους πονηροὺς καὶ κενοὺς δεδοικέναι.
ἀλλ', ὦ μάταιοι, γνῶτε τὰνθρώπων κακά·
παλαίμαθ' ἡμῶν ὁ βίος· εὐτυχοῦσι δὲ 550
οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν
τρυφᾶι δ' ὁ δαίμων· πρὸς τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς,
ὡς εὐτυχῆσθι, τίμιος γεραίρεται,
ὃ τ' ὄλβιός νιν πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν
ὑψηλὸν αἶρει. γνόντας οὖν χρεῶν τάδε 555
ἀδικουμένους τε μέτρια μὴ θυμῶι φέρειν
ἀδικεῖν τε τοιαῦθ' οἷα μὴ βλάψει πάλιν.
πῶς οὖν ἄν εἴη; τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς
θάψαι δόθ' ἡμῖν τοῖς θέλουσιν εὐσεβεῖν.
ἢ δῆλα τὰνθένδ'· εἶμι καὶ θάψω βίαι. 560
οὐ γὰρ ποτ' εἰς Ἑλληνας ἐξοισθήσεται
ὡς εἰς ἔμ' ἐλθὼν καὶ πόλιν Πανδίωνος
νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη.
- Χο. θάρσει τὸ γὰρ τοι τῆς Δίκης κώϊζων φάος
πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἄν ἀνθρώπων ψόγους. 565
- Κη. βούλῃσι συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ τιθεῖς;
Θη. λέγ' εἴ τι βούλῃσι· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
Κη. οὐκ ἄν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.
Θη. κάμου νιν ἀντάκουσον, εἰ βούλῃσι, πάλιν.
Κη. κλύοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος. 570